

JEG ER DEN SKYLDIGE

Marianne Monteau

JEG ER DEN SKYLDIGE

KRIMI

Many Minutes

Jeg er den skyldige
Af Marianne Monteau

Copyright © 2018 Marianne Monteau

// Many Minutes

1. udgave, 1. oplag 2018

Omslag og layout: Mons René Andersen

(www.monsreneandersen.com)

Trykt hos Scandinavian Book A/S

Printed in Denmark 2018

ISBN: 978-87-996378-2-9

www.mariannemonteau.dk

Kopiering af denne bog må kun ske efter reglerne i
lov om ophavsret af 14. juni 1995 med senere ændringer.

Det er tilladt at bringe korte uddrag i forbindelse
med anmeldelser.

Til
Alexandra & Zickan

Livet består ikke hovedsageligt – eller kun –
af kendsgerninger eller begivenheder.
Det består hovedsageligt af den storm af tanker,
som altid blæser gennem ens sind.

Mark Twain

PROLOG

Hun tager fat i dørhåndtaget og trykker ned. Døren giver sig ikke det mindste. Hun rykker endnu et par gange og kalder på kvinden, der bor på stuen. Et par sekunder har hun lyst til at vende om. Nu har hun jo ligesom prøvet, gjort et hæderligt forsøg i hvert fald, og så må kællingen selv om det, hvis hun ikke vil låse op.

Hun drejer om på hælen, men alligevel sætter tviolen ind. Vissheden om, at hun trods alt bør, at natholdet kommer lige om lidt, at den sure pligt går frem for alt, alt sammen får hende til at vende om.

»Luk op,« råber hun og banker hårdt på døren med en knyttet hånd. »Luk så op, Margit. Det er mig, Asta!«

Hun sænker hånden og stirrer på dørens mørkebrune finér. Der er stille, ingen lyde af hjul, der ruller hen over gulvet, og ingen puslen tæt ved døren.

Opgivende går hun tilbage til kontoret for at hente sine nøgler. Hun ser misundeligt på kollegaen, der sidder fast forankret i sofaen. Familiejournalen i den ene hånd og kaffe i den anden.

»Jeg siger dig, hun er fandeme kontrær i aften.« Kollegaen fortrækker ikke en mine. Hun ser dårligt nok op fra sit blad, mumler bare et utydeligt 'hmm'.

»Nå, men kommer du? Vi skal have hende i seng.«

Hun griber nøglebundet og går med målrettede skridt ud af kontoret. Ned ad gangen og hen til døren, som hun med en hastig bevægelse låser op.

»Nu kommer jeg altså ind,« siger hun og skubber døren op.

Der bliver mørkt, da døren lydløst glider i bag hende, og hun skynder sig at tænde den lille lampe over chatollet. Et dunkelt lys breder sig i rummet, og i det samme slår en kølig vind hende i møde. Lyden af gardiner, der blafrer i den åbne havedør, får hende til at gå et skridt tilbage.

»Margit?« fremstammer hun og går hen til kørestolen midt på gulvet. Hun griber fat om dens ryglæn, men ved med sig selv, at den er tom.

Så ser hun hen på sengen.

»Jamen hvordan er du dog kommet i seng, Margit?«

Hendes stemme skælver, og idet hun nærmer sig, søger hun febrilsk efter natlampen på sengebordet, men aner så, at den er væltet. Med nervøse bevægelser tager hun fat i kvinden, rykker i skuldrene, men opgiver så og går et par skridt tilbage. Famler efter kontakten til lyset i loftet. Finder den og tænder.

Og skriger.

Skriget forstummer lige så hurtigt, som det kom. Hun tager sig til munden, ser rundt i rummet og ser blodet, der er sprøjtet op ad væggen. Rædslen skærer sig dybt ind i hende, hendes øjne svejses fast til kvinden på sengen, og hun ænser ikke skridtene fra kollegaen, der langsomt nærmer sig. De forsigtige, listende skridt. Ikke engang lyden af kroppen, der falder om på gulvet bag hende, får hende til at reagere.

»Hvad har vi dog gjort,« hvisker hun stille for sig selv. »Hvad har vi dog gjort?«

1

Lucy Kiehl stod foran Aarhus Politigård og så op mod den massive murstensbygning. Velkendt var den, i hvert fald på ydersiden, men alligevel en smule skræmmende. Klokken var ni, og usikkerheden nagede, da hun forsigtigt nærmede sig de store glasdøre, der gled op med en trods alt næsten tillokkende summetone. Lidt efter befandt hun sig i en stor reception med gråligfarvede vægge.

En moden, lidt buttet dame sad forskanset bag en skranke. Hun gloede på Lucy med et blik, der signalerede lige dele overraskelse og irritation.

»Hvad vil du?« lød det stramt. Og så: »Vi har lukket. Vi åbner først for almindelige henvendelser klokken ti.«

Lucy smilede, men den afvæbnende effekt udeblev.

»Forstår du, hvad jeg siger? Vi har ikke åbent endnu, jeg glemte bare at slå låsesystemet til igen, da jeg var ude lige før.«

Damen, midt i 60'erne, med glat, mørkebrunt hår (sandsynligvis farvet) klippet i en ultrakort pagefrisur, bar på det yderste af næseryggen et par skinnende halvbriller, og med sine smalle øjne skulede hun ud over den øverste brillekant. Med en langsom bevægelse rejste hun sig fra stolen, og kort efter svingede hun barmen ud over skranken.

»Sig mig, hørte du ikke, hvad jeg sagde?«

Lucy trak et stykke papir op af lommen. »Jeg har en af-

tale med ... øh ...« Hun så på papiret. »Med politikommis-
sær Lars Gedde. Jeg hedder Lucy Kiehl, jeg skal starte her i
dag.«

Kvinden, der nu flød halvt ude over skranken, trak med
et ryk barmen til sig og sænkede sit legeme ned på stolen.

»Jaså? Det kunne du jo bare have sagt.«

Med en drævende bevægelse tog hun brillerne af, og om-
stændeligt, som var de hendes kæreste øje, gav hun sig til at
tørre glassene af med en lyserød bomuldsklud. Så satte hun
dem tilbage på næsen og gav sig til at bladde i nogle papirer.

Længe studerede hun det ene ark efter det andet.

»Aha,« lød det endelig. »Kiehl, sagde du. Afdeling P?«
Hun så forundret på Lucy. »Skal du virkelig derop?«

Uden at vente på svar og stadig mistroisk skulende hen
over brillekanten trykkede hun rutineret på en knap på tele-
fonen og fik tilsyneladende straks forbindelse.

»Lucy Kiehl er kommet,« sagde hun og smækkede røret
på. Hun drejede rundt og gav et kast med hovedet i retning
af et par lysegrå stole i et hjørne. »Du bliver hentet om lidt.
Du kan bare vente derovre.«

Endnu før Lucy nåede at flytte sig, gik en elevatordør bag
hende op. En høj, mørkhåret mand kom ud, og i modsæt-
ning til kvindemennesket bag skranken smilede han over
hele ansigtet.

»Du må være Lucy? Velkommen til Aarhus.« Han rakte
hånden frem. »Lars Gedde. Det vil sige, de fleste kalder mig
bare Gedden, så det må du selvfølgelig også gøre.« Han smi-
lede lidt overbærende. »Jeg har lært at leve med det. Kom,
vi går op.«

På vej op i elevatoren forklarede Lars Gedde, hvordan
hun for fremtiden kunne gå ind via en bagdør omme i går-
den. »Du får et nøglekort,« sagde han. »Så slipper man også

for at møde Cruella de Ville. Hun er hård kost så tidligt om morgenen.«

Elevatoren stoppede på 4. sal, og lydløst gled dørene til side. Med en galant armbevægelse viste Lars Gedde hende ud.

»Vi skal ned til højre. De andre venter på os.«

De gik ned ad en lang gang. På hver side lå mindre kontorer, alle med dørene åbne. De var tomme hvert og et, men så lyse og venlige ud. De nåede ned for enden af gangen og gik ind i et lille lokale. Der sad to mænd og to kvinder omkring et meget langt bord. Alt for langt i forhold til det beskedne fremmøde. Lars Gedde lukkede døren bag dem, trak en stol ud til Lucy og satte sig selv på en stol ved siden af. For bordenden tronede en midaldrende, kraftigt bygget mand. Med tyndt, gråt hår redt tværs hen over issen, som når man forsøger at camouflere en begyndende måne, og et spinkelt overskæg, der – i en ikke alt for moderne stil – var drejet opad i spidserne.

Han rejste sig og gik hen for at hilse på Lucy.

»Velkommen til vores nye politiassistent,« brummede han og så på Lucy med et intenst blik. »Velkommen til P, Afdelingen for Personfarlig Kriminalitet. Jeg er VPI, vicepolitinspektør Peter Garner. Klartskuende kolleger omtaler mig som Vippen, very important person, og man forstår dem jo godt.« Mere end antydningen af et smil gled over hans læber, og de andre i rummet sukede.

»Det var naturligvis min spøg,« fortsatte han. »Du kan bare kalde mig Garner. Og det er min kone, Marjorie.« Han gjorde et kast med hånden mod en ligeledes midaldrende, men knap så kraftig kvinde, som sad ved den modsatte ende af bordet. »Marjorie er vores sekretær. Den vigtigste post i huset.«

Garners kone så ud til at være fuldstændig enig i den betragtning.

»Og så er der Regnar Thomsen, Jens Lyns alter ego. Og Joan Moldrup, den travle bi. Det er vores to andre politiassistenter, som du naturligvis får et tæt samarbejde med.« Regnar og Joan hilste begge på Lucy ved at lange hænderne ind over bordet. »Og så har vi Lars, som var nede for at hente dig.« Garner så ud over flokken. »Som du kan se,« sagde han og gik hen for at sætte sig, »så er vi en lille, lukket kreds. En nøje udvalgt skare. Vi kan selvfølgelig trække på nogle andre til en del af det praktiske, men hjernetrusten ...?« Han tappede med pegefingern på sin pande. »Hjernetrusten, Lucy, det er os.« Lars Gedde rømmede sig, og Garner fortsatte: »Ja, ja, godt ord igen. Vi kunne selvfølgelig godt være nogle flere, især i lyset af de sidste dages hændelser, men desværre har den evindelige nedskæring endnu en gang svunget sit ubarmhjertige sværd over vores stakkels hoveder, så vores seneste to opsigelser bliver kun erstattet med én enkelt nyansat. Dig.« Han så på Lucy med et blik så skarpt, at det føltes som om, det gik lige igennem og ud på den anden side. Garner fortsatte sin enetale, mens Lars Gedde hældte kaffe i en kop, som han lidt efter skubbede hen foran Lucy.

»Under normale omstændigheder ville jeg være temmelig beklemmt ved bemanningen, men da jeg kender din tidligere chef personligt og har modtaget en øh, ja, en slags anbefaling kan man vel godt kalde det, så ser jeg straks lysere på sagen.«

Lucy så rundt på sine nye kolleger, men skyndte sig så at nippe til kaffen, som hun i virkeligheden ikke kunne fordrage. Hun havde ikke haft den fjerneste idé om, at A.P., hendes tidligere chef i København, havde underrettet hendes

nye chef om hendes mulige evner, endsige at de kendte hinanden personligt. Men selvfølgelig, Danmark var jo lille, og i den sammenhæng var kredsen af højerestående og mere erfarne politifolk nok endnu mindre. Politifolk med mange år på bagen måtte logisk set have mødt hinanden flere gange gennem tiden. Måske endda være blevet venner.

Lars Gedde lænede sig ind mod Lucy og hviskede: »Du behøver ikke drikke den, hvis du ikke vil. Kaffen her er ikke noget, man bliver afhængig af.«

Hun skulle lige til at hviske tilbage, men blev afbrudt af Garner, der hævdede stemmen:

»Og hvis Gedden så venligst vil lade være med at distrahere den nyankomne, så kan vi måske skride til dagens emne: Mordet på Margit Blixt.«

Der blev helt stille i rummet, men lidt efter rejste Regnar Thomsen sig og gik hen og hev en whiteboardtavle frem fra hjørnet. Han gav sig til at skrive.

»Det drejer sig om en ældre dame,« startede han.

»Ikke ældre nok,« kom det tørt fra Vippen.

»Næ, selvfølgelig ...« sagde Regnar. »Hverken gammel nok til at dø eller til at sidde på plejehjem, men det var altså, hvad hun gjorde. Margit Blixt, født Olufsen, 60 år gammel og igennem det sidste års tid med bopæl på plejehjemmet Birkehaven efter en kræftsygdom. En svulst i hjernen, som hun blev behandlet for i Tyskland, men uden at det gjorde hende rask. Ja, faktisk tværtimod. Hun endte med nedsat kraft i armene, var totalt lammet i benene og sprogligt hæmmet og ...« Regnar gjorde en kunstpause og så hen på Lucy, som var den eneste, der ikke allerede havde hørt om den dræbte. »Og så var hun blind. Hun blev myrdet fredag aften, det vil sige for godt og vel to et halvt døgn siden og på en meget bestialsk måde. Teknisk afdeling har haft travlt

derude, så vi regner med at få rapporten fra retsmedicinsk i løbet af i dag. Allersenest i morgen. Men drabsmåden er der vist ingen tvivl om. Selvom, de skal selvfølgelig lige bekræfte det for os.«

Lucy så op. »Hvordan døde hun da?«

Regnar Thomsen tøvede, og det fik Lars Gedde til at bryde ind:

»Margit Blixt var, som Regnar lige har fortalt, voldsomt svækket, både af kræftsygdommen og ikke mindst den fejlslagne behandling. Hun havde også dårligt hjerte og sukkersyge. Personalet mener, at hun måske også har haft en begyndende lungebetændelse, men de kunne ikke overtale hende til at lade lægen se på sig. Hun hadede læger efter forløbet i Tyskland, og det selvom hun og hendes mand havde haft den samme læge gennem en menneskealder. Og hun var åbenbart ret stædig, hvad den slags angik. Brændt barn skyr ilden, som man siger.«

Lucy lagde mærke til, at politikommissærens øjne var mørkebrune. Meget mørkebrune endda.

»Og hvordan døde hun?« gentog hun.

Lars Gedde hævede brynene og så alvorligt på hende. Næsten som en far, der formaner sin datter om livets barske realiteter.

2

Ganske langsomt åbnede Margit øjnene. Som en naturlig refleks, uden at det gav hende billeder på nethinden. Hun rettede sig let op i stolen. Hun måtte være faldet i søvn. I hvert fald døset hen. Og så midt på dagen ...? Hun fik en ubændig trang til at rejse sig, satte forsigtigt begge hænder på armlænene og erfarede for Gud ved hvilken gang, at det var en for hende nyttesløs gerning. Så drejede hun hovedet til siden som for at orientere sig, og i det samme mærkede hun sulten gnave. Var det blevet aften? Hvor længe havde hun mon sovet? Nogle minutter måske? Eller var det flere timer?

Maven rumlede på ny, og hun overvejede kort, om hun for én gangs skyld skulle trodse sin modvilje og ringe efter personalet.

Hun kunne mærke en skærende smerte i det øverste af ryggen, som efter alt, alt for mange timer i kørestolen. Hun sukkede, og med en halvhjertet bevægelse fik hun drejet stolen rundt mod det sted, hvor hun vidste, at klokkesnoren befandt sig. I galgen over hendes seng. En lang, tynd snor med en løkke for enden, som hun kunne trække i og dermed tilkalde hjælp, hvis det var nødvendigt.

Og hvis hun ville.

Hun brugte den nærmest aldrig. Hun ville ikke nedværdige sig til at ringe efter de højrovede kællinger, som så bare

kunne hovere endnu mere over hendes afmagt. Næh, dén fornøjelse ville hun kun nødtigt give dem.

Og heller ikke i aften.

Om hun så skulle dø af sult.

Hun drejede stolen tilbage og sank ind i sine tanker, i sit eget, evige mørke, omsluttet af den dunkle belysning, der var på stuen, hvor kun natbordslampen udsendte et svagt, gulligt lys. Alt var stille omkring hende. Ingen lyde ude fra gangen og ingen lyde fra hendes naboer.

På rekordtid havde sygdommen og den efterfølgende blindhed fået Margit til at oparbejde en knivskarp hørelse. De tilbageværende sanser var i det hele taget skærpede i en sådan grad, at hun alene ud fra lyden af menneskers fodtrin eller ud fra deres lugt kunne definere, hvem der kom ind på stuen. Længe før de overhovedet stod der. Hun kunne skelne selv de svageste dufte og de laveste lyde fra hinanden, og hun kunne så let som ingenting klassificere kilden til de forskellige sanseindtryk, som omgav hende i det daglige.

Men der var intet at høre. Intet at lugte og intet at fornemme.

Det måtte være sent, konkluderede hun. Eller også havde personalet lagt de gamle fjolser tidligt i seng, og måske oven i købet tidligere end de plejede, og måske havde fæhovederne rundt omkring på stuerne endda fået mere sovemedicin end sædvanligt. Ene og alene for at give personalet mulighed for at sidde og drikke kaffe.

Med de bæster, der huserede derude, var det virkelig ikke til at vide.

Med ét blev Margits tanker afbrudt. Hun hørte dørhåndtaget ind til stuen blive trykket ned. En svag metallisk lyd efterfulgt af en skraben af døren, der langsomt arbejdede sig hen over linoleumsgulvet.

Ganske, ganske stille blev døren skubbet op, mere stille og forsigtigt end hun huskede, at nogen fra personalet plejede at gøre.

Hun sad helt stille og lyttede.

Så gik døren i igen, og dørlåsens vrider blev drejet om.

Margit rettede sig stift op i stolen og knyttede sine svage hænder foran sig. Der var aldrig nogen fra personalet, der låste døren indefra. Hvorfor skulle de det? Den eneste, der kunne finde på at låse døren, var hende selv, og det gjorde hun kun for at sikre sig, at Olsson eller en af de andre senile mænd ikke skulle komme ind til hende. På det seneste var hun endda holdt op. Hendes hænder magtede ikke længere at dreje vrideren, og hvis hun endelig fik den låst, var hun bange for ikke at kunne dreje den tilbage igen. At være låst inde og være tvunget til at tilkalde personalet for at blive låst ud igen var et skrækscenarium af de værre.

Så hellere jage Olsson på porten verbalt.

Hun fornemmede en lyd og en bevægelse bag sin ryg, men med ét blev der stille igen.

Hun drejede sig i stolen.

»Hvem der? Er her nogen?« spurgte hun ud i rummet, selvom hun godt vidste, at det var der.

Intet svar.

Atter en svag, slæbende lyd hen over gulvet, og den tavse tilstedeværelse af et andet menneske i hendes nærvær gjorde sin virkning. Sveddråber piblede ned ad hendes tindinger samtidig med, at skridtene rundt i rummet blev tydeligere. Lyden fra personen i stuen kom først bag hende, så foran hende og så bagved igen. Det forvirrede og gjorde det næsten umuligt at lokalisere, hvor personen var.

»Olsson!« råbte hun skingert. »Du skal gå din vej, hører du? Du skal gå nu!«

Stemmen knækkede over, og hun vidste med sig selv, at hun lød bange. Kunne selv fornemme angsten i hvert eneste ord.

»Du bor ikke herinde, Olsson, så forstå det dog! Din kone bor her heller ikke. Hun er død, Olsson. Hører du?«

Skridtene omkring hende tog til. Nu mærkede hun tydeligt tilstedeværelsen af en anden krop tæt på sin. En ganske svag duft af moskus strejfede hendes næsebor, en duft, hun genkendte, som den Sixten havde duftet af, da han blev voksen og købte aftershave på sine mange rejser rundt omkring i udlandet.

Hun elskede hans moskusduft. Sixten, hendes yndlings-søn.

I mange år havde han også taget gaver med hjem til hende. Dyre gaver. Især parfumer, som hun aldrig nænnede at åbne. I stedet havde hun stillet dem hen på kommoden for enden af sengen, selvom Magne sagde, at det var noget pjat. At gaverne var købt for at blive brugt, ikke for at blive opbevaret som museumsgenstande. Men det havde hun selv villet bestemme. Så måtte han sige, hvad han ville. Og hvad vidste han også om det? Hvad vidste han om, hvor meget det betød for hende at slå øjnene op om morgenen og som det første se på de smukke gaver, som Sixten havde udvalgt til hende? Hvad vidste han om de parfumeflasker? Flakoner i de mest vidunderlige former og farver og som sikkert også havde de mest skønne, de mest forførende og mest romantiske dufte, man kunne forestille sig. Hvad vidste han om at gøre indhug i den slags, Magne? Hvad vidste han om at ødelægge alt det?

Med ét blev der stille omkring hende.

Der lød en knitrende lyd henne fra stolen, hvor Sonya havde siddet bare få timer tidligere. Hun fornemmede, at

personen prøvede at holde sig i ro. Måske havde han endda sat sig ned.

Manden.

For nu vidste Margit med sig selv, at det var en mand. Ikke Olsson, det vidste hun også nu, så afgjort ikke Olsson. Han duftede bestemt ikke af moskus, og måden, som denne her person opførte sig på, var også anderledes. Alt for af-dæmpet, alt for velovervejet.

Alt for bevidst.

Hun tænkte på, hvad der ville ske, hvis hun prøvede at bevæge sin kørestol over mod sengen. Hen mod klokkesnoeren, der hang og ventede på, at nogen skulle trække i den.

Nu rejste han sig fra stolen, bevægede sig forbi hende og hen foran vinduespartiet ud mod haven. Trods blindheden fornemmede hun en skyggedannelse for sine øjne, og lidt efter åbenbarede en mandestemme sig:

»Jeg trækker helt for, det er nok bedst.«

Hun stivnede. Hørte lyden af gardiner, der langsomt, men sikkert blev trukket for. Hørte spørgsmål, som dybest set ikke forventede svar:

»Du vil også helst være dig selv, ikke Margit? Du er jo et meget privat menneske.«

Hun genkendte ikke stemmen, men 'stemmen' kendte åbenbart hende. Eller *mente* i hvert fald at kende hende, og hendes hjerne, med de hukommelsesmæssige begrænsninger som sygdommen og de fejlslagne behandlinger havde skabt, arbejdede på højtryk. Hun spoledede tilbage og så for sig de mænd, hun havde kendt i sit liv. Venner såvel som fjender. Ansatte. Folk, som hun og Magne havde haft i deres tjeneste. Hvem kunne nære modvilje over for hende nu, hvor hun sad her? Afsat, alene og afmægtig.

»Du skal ikke bekymre dig,« fortsatte stemmen. »Det bliver hurtigt overstået.«

Hun krympede sig og mærkede en jagende angst fare igennem hver fiber i sin krop. Selv i de lamme ben jog en isnende fornemmelse igennem musklerne, som om frygten skabte kortvarigt liv i de ellers så døde nerver.

»Hvad vil du?« Hun mærkede spyt sive ud af begge mundvige. »Jeg kender dig jo ikke!«

Nu mærkede hun ham bag sin ryg. Han stod helt tæt og lænede sig op ad hendes nakke. Så begyndte han langsomt at massere. Hårdt og borende. Med lange, stærke fingre. Af-skyvækkende og foruroligere.

Margit lod sine hænder glide ned på kørestolens hjul, og uden væsentlig styrke begyndte hun at trække hjulene baglæns. Stolen rullede få centimeter tilbage, så stoppede den, bremsat af mandens fod.

Havde hun før været i tvivl, så stod det hende nu klart, at hun aldrig nogensinde ville få mulighed for at nå klokkesnoeren.

»Skulle du hen til sengen?« lød stemmen bag hende. »Ved du hvad, nu taler vi ikke mere, nu skal vi bare nyde det.«

Med et hårdt greb om Margits kæbe tvang han hendes mund op og proppede en klud ind i hendes mund. Så forseglede han kludens placering ved at vikle gaffatape hen over hendes underansigt. Rundt og rundt viklede han det, og Margit følte det som om, hun skulle kvæles.

Siden strålebehandlingen af hjernen og det midterste felt af panden, som de tyske læger i deres visdom havde afsluttet deres behandlings-heat med, havde hun haft svært ved at trække luft ind gennem næsen. Vævet i næse og svelg reagerede kraftigt på bestrålingen, det svulmede op, dannede arvæv og gjorde hende udsat for hyppige betændel-

sestilstande. Og til et kronisk offer for vejrtrækningsbesvær. Med munden plastret til blev hun berøvet den ekstra sikkerhed, det var at kunne trække vejret gennem munden. Hun mærkede panikken brede sig i kroppen, tvang sig selv til at trække vejret så roligt som muligt gennem den forsnævrede næse, og i et kort sekund kom hun til at tænke på Bror, hendes storebror, der som barn var plaget af astma. Evig og altid led han af lungebetændelse og forkølelser, og med sin kronisk tilstoppede næse gik han, til deres fars umådelige irritation, altid rundt med åben mund og hev efter vejret. Hun så for sig hans hvidkalkede ansigt og de blåmarmorede læber, og i et indre glimt fornemmede hun den rædsel, hun havde set i hans øjne, når deres far råbte til ham, at han bare havde at lukke kæften, for han gad sgu ikke have en søn, der rendte rundt og lignede en sinke.

Margit mærkede kvalmen stige op i halsen, hun mærkede et par hænder gribe fat om sine arme og vride dem om. Der lød et smæld fra den ene skulder, og hun udstødte et skrig, der på grund af tapen forblev en kvalt brummen i halsen.

Med voldsomme, hensynsløse bevægelser snørede manden hendes håndled sammen bag på ryggen. Det sved og brændte i de hænder, som hun ellers savnede følelse i, og det summede i fingrene, som på grund af sammensnøringen manglede blod. Så trak han med et kraftigt ryk kørestolen baglæns, så Margits krop svingede hjælpeløst fremover, og med en ny bevægelse hev han fat i hendes hår og trak hende tilbage i stolen. Smerten jog igennem hende, og de blinde øjne brændte af tårer, da manden styrede kørestolen hen til sengen, kantede den hen langs siden og stillede sig ind foran hende.

»Nå, så du vil i seng, gamle kælling?« hvæsende han, og

nu var stemmen ikke længere helt så kontrolleret. »Så skal du også komme det!« Så greb han fat i hendes spinkle overarme, flåede hende op fra kørestolen med et hidsigt ryk og kastede hende ned på sengen.

Margits mave, hendes tarme, hendes hjerte og hendes lunger, alting i hende snørede sig sammen, væsker løb ud af kroppens åbninger, og blodet forsvandt fra hendes hoved.

Og hun bad til den Gud, som hun ellers ikke troede på. Hun bad til, at manden måtte gøre sig færdig. At hvad mennesket i hendes stue havde til hensigt, det ville han få gjort i en fart. At hans onde gerninger ville blive overstået. At han ville efterlade hende og forsvinde ud af hendes liv. Hun bad til, at hun måtte blive alene.

Alene, som hun helst ville være.

*

Manden slog og slog. I hendes hoved, på hendes skuldre og på hendes bryst. Smerten var uudholdelig. Så slog han igen, hårdere og mere taktfast. Trods smerten fornemmede hun, at han lo ind imellem slagene. Så med ét flænsede han hendes skjortebluse op og trak brystholderen af, så stropperne skar igennem huden. Med en rasende bevægelse trak han nederdelen og hendes underbukser af, og da han havde gjort det, spredte han de lamme ben ud til siderne.

Hun kunne dårligt få vejret. Smerten og tårerne klumpede sig sammen og gjorde det endnu sværere at få luft.

Så med ét blev han stille. Hun fornemmede, at han studerede hende, som hun lå der på sengen. Bagbundet, kneblet, med skulderen vredet af led. Nøgen, forrevet og med benene spredte. At han studerede hendes underliv, hvor rester af urin og afføring drev ned ad huden, og hun tænkte, at nu, nu var det slut, nu var han færdig med sit ydmygende projekt. Nu ville han gå ...

Så blev et bæltespænde lukket op. Madrassen gyngede, og hun fornemmede, at han rumsterede ved hendes underliv. Med ét jog en voldsom, borende smerte op igennem hende. En ulidelig smerte af en knytnæve, der banede sig vej op i hende. En knytnæve, der bevægede sig frem og tilbage med hidsige bevægelser.

Så strakte han sig ind over hendes krop, nåede frem til natbordet med den ene hånd og flåede lampen ned fra bordet. Trak skuffen ud og rodede rundt. Hans hånd fandt frem til et brilleetui, som han masede op i kvinden. Så trak han det hidsigt frem og tilbage nogle gange, hev etuiet ud og trængte selv ind. Han stødte hårdt frem og tilbage, mens han stønnede og flåede i kvindens bryster. Skubbede sig selv højere og højere op for til sidst at komme i en eksplosiv orgasme.

Så kastede han op ud over hendes mave.

*

Margit lukkede sine blinde øjne og bad til, at alt ville forsvinde. At livet ville slutte nu, præcis som hun havde planlagt, at det skulle gøre, når hun havde piller nok. Hun tænkte på de mange sovepiller, hun havde gemt i sit brilleetui. De 82 hele og 15 halve piller, som hun møjsommeligt havde sparet sammen siden jul, 82 hele og 15 halve piller, som hun netop var blevet voldtaget med. De ville blive fundet, ligesom de andre piller, som Sonya havde fundet, og hun ville have samlet en ny bunke sammen til ingen verdens nytte.

Igen fornemmede hun den svage duft af moskus, som hun tidligere havde kunnet lugte, nu blandet med stanken af sved og en varm, tung ånde.

»Det er snart slut,« messede han ind i hendes øre. »Meget snart slut ...«

Margit ønskede, at han ville tage tapen af hendes ansigt

og fjerne kluden fra hendes mund. Hun ville *tigge* ham om at lade hende undslippe de pinsler, han udsatte hende for. Hun ville trygle ham om at gøre en ende på det hele.

Men manden lod tapen være, og i stedet flyttede han sig væk fra sengen. Et kort øjeblik blev der stille. Et øjeblik, hvor hun troede, at han var gået. Så mærkede hun ham igen ved sin side. Som opførte han en syg dans, stod han og rokkede fra side til side, mens han svingede med en kniv i luften. Med ét stak han den i hendes mave og trak den hurtigt op igen. Stak den i maven og hev den op igen. Som en maskine på en samlebandsfabrik. Ensartede, rytmiske bevægelser, der igen og igen fik kniven til at fordybe sig i en krop, der svarede igen ved at sende den ene blodstråle efter den anden ud i rummet.

Efter noget tid holdt han inde. Betragtede kroppen på sengen. Det fuldendte kunstværk, der kun ventede på at blive udstillet. Så tørrede han skæret af i madrassen og lagde kniven ned i en taske. Fra et rum forrest på tasken tog han en ganske lille plastiktube frem, lænede sig for sidste gang ind over kvinden på sengen og stak spidsen af plastiktuben op i hendes ene næsebor. Med højre hånds tommelfinger trykkede han så hårdt i bunden, at en klar væske bevægede sig ud af tuben og videre op i næsehulen. Efter tre tryk flyttede han tuben til det andet næsebor. Så klemte han sammen om næsen, lænede sig helt ind over hendes ansigt og hviskede:

»Jeg sagde jo, at det snart var slut. Forfærdelige kælling.«

Margits krop sitrede i smerte, i afmagt og i begyndende vanvid. Langsomt ebbede livet ud, mens billeder fra hendes liv passerede gennem hendes hjerne. Billeder af hendes far, som forguede hende fra det øjeblik, hun kom til ver-

den. Billeder af den fem år ældre storebror, som hun dårligt nok havde kendt. Billeder af Sixten, hendes hjertebarn, og af Magne, som havde svigtet hende.

En kaskade af billeder af familien og det liv, hun havde levet, jog forbi i korte glimt så hånlige og så hektiske, som skulle hun nå at leve det hele om på de få øjeblikke, der levedes hende at leve.

Det allersidste billede, hun så, var billedet af en lille pige med store, lyse krøller, som klukkende af latter hoppede op og ned på sin fars brede knæ.

3

»Så, hvad har vi at gå efter? Moldrup?«

Joan, der endnu ikke havde sagt et ord, så op fra bordet.

»Jo, jeg talte jo med dem ude på plejehjemmet, både fredag nat og i lørdags. De var alle sammen dødchokerede, så jeg fik ikke så meget ud af dem, men jeg kunne selvfølgelig tage derud igen.«

»Ja, tænk,« sagde Garner så højt, at foldegardinerne blafrede. »Mon ikke det ville være en rigtig god idé? Der må da være nogen, der har set noget. På et plejehjem? Der er da en hulens masse mennesker sådan et sted?«

Lars Gedde rejste sig og gik hen til vinduet. Han stod og kiggede ud, uden at det virkede som om, han hæftede sig ved noget særligt derude. Mørke skyer drev forbi på himmelen. Et gevaldigt tordenvejr kunne bryde løs, hvornår det skulle være, og Marjorie rejste sig for at tænde lyset over bordet.

Imens fortsatte Garner: »Retsmedicinsk mener, at hun blev slået ihjel et par timer før, hun blev fundet, det vil sige ved 21-tiden eller deromkring.« Han så på Lucy. »Det er det, vi går frem efter lige nu. Vi har betjente derude hele døgnet. Ikke fordi vi tror, han kommer igen, men alligevel. Vi tror hverken på affektdrab eller på, at det er en forbipasserende, der er blevet overmandet af lysten til at slå ihjel. Det er det alt for planlagt til. Gerningsmanden har medbragt gaffa-

tape, en klud, vi endnu ikke har fået typebestemt, men som plejehjemmet i hvert fald ikke mener er deres, en kniv, vi endnu ikke har fundet, og så den afsindige lim, som teknikerne siger, kan købes alle vegne. Ingen af de ting er noget, man normalt går rundt med i lommen, det kan vi nok godt blive enige om, så derfor må mordet være forberedt. Ganske nøje endda. Hvad vi til gengæld *ikke* ved er, om det var planlagt, at det skulle gå ud over Margit Blixt, eller om det lige så godt kunne have været en hvilken som helst anden af beboerne.«

Han flyttede øjnene over til Joan.

»Marjorie printer et eksemplar af rapporten, og du Joan, hvis du så henter kopien og giver den til Lucy, så hun kan få læst op på tingene. Og så tager du hurtigst muligt ud til Birkehaven igen.«

Peter Garner rejste sig og gik hen mod døren. Et sikkert signal om, at mødet var slut.

»Og tag Lucy med derud,« tilføjede han lidt efter hende fra døren. »Og Regnar, du tager med Lars ud til familien. Gå dem nu på klingen, ikke? Og så melder I tilbage, så snart I har noget.« Med en anstrengt mine trak han vejret ind og pustede tungt ud gennem næsen. Så så han igen hen på Lucy.

»Og så velkommen til løvens hule. Her kommer du ikke til at kede dig.«

Joan Moldrup var 35 og havde været ansat i afdeling P i næsten fire år. Hun tog Lucy med hen ad gangen, hvor rapporten netop suste ud af printeren.

»Her,« sagde hun og rakte Lucy nogle få ark papir. »Den er desværre lidt tynd. Vi ved jo nærmest ikke en skid.«

Det sidste blev sagt akkompagneret af et dybt suk, mens Lucy upåagtet gav sig i kast med rapporten.

»Har du været herinde hele weekenden?« spurgte hun Joan, med øjnene fæstnet til de få faktuelle oplysninger, der var nedfældet.

»Ikke hele weekenden, men fredag nat og det meste af lørdagen. Men det kender du vel fra København. Med vores arbejde ved man sgu aldrig.«

Lucy lo. »Nej, til sidst ved man dårligt nok, hvad ordet weekend betyder, og ens venner holder op med at invitere, fordi de alligevel aldrig kan regne med én.«

Joan nikkede indforstået og trak Lucy videre ind på et kontor.

»Her holder vi til, dig og mig og Regnar.« Hun pegede på et tomt skrivebord. »Det er så dit. Jeg sidder her, over for dig, og derhenne sidder Regnar.«

»Hvad er der med Regnar?« Stemmen kom ude fra gangen, og i samme øjeblik stod Regnar i døren. »Savner I mig allerede?«

Med en overlegen mine skred han ind på kontoret og slængede sin krop ned på skrivebordsstolen. Så lænede han sig tilbage og kastede benene op på bordet.

Joan så på ham med smalle øjne. »Jeg troede, du var taget afsted for længst? Skulle du ikke afsted med Gedden?«

»Om lidt, ædle mø, om lidt.« Han lukkede øjnene og placerede de foldede hænder bag nakken. »Han havde lige noget, han skulle ordne. En dame, antager jeg.«

Joan sukede og sendte Lucy et sigende blik.

»Han har desværre nok ret. Gedden er lidt dameglad.«

»Lidt?« Regnar kom til live og slog en bralderlatter op. »Siger du lidt? Det må da være en underdrivelse i niveau med: Uha-uha, Garner er en smule sur i dag. Næh, du.« Han rynkede brynene og så hen på Lucy, der havde sat sig ved sit endnu så ryddelige skrivebord. »Den mand nedlægger

alt på sin vej, hvis det blot er 37 grader varmt og har nogle huller, han kan forcere.«

Joan fnisede, og Regnar pegede på hende.

»Undtagen den kønne pige der, hun går mærkværdigvis fri.«

Joan blev rød i hovedet og skar en grimasse. »Luk røven. Og i øvrigt forsøgte han sig også med mig, at du ved det. Kort efter at jeg startede. Han kom bare ikke så langt.«

»Så langt op eller så langt ind eller bare så langt i det hele taget?« Regnar hev grinende benene ned fra bordpladen og rullede stolen hen til Lucy. »Før du kom, var der en PA'er, der hed Mads. Folk kaldte os altid Rip, Rap og Rup. Altså Mads og mig og så Joan.«

Han vippede en bøjet tommelfinger over mod Joan, der lidt opgivende trak på skuldrene. »Jeg er ikke til mænd. Det ved alle her i huset, og så var der åbenbart nogen, der syntes, det var sjovt at kalde os Rip, Rap og Rup.«

Joan tav, og Regnar rullede tilbage til sin plads.

»Giver I altid hinanden øgenavne?« Lucy talte på fingrene. »Indtil videre har jeg hørt om Cruella de Ville, om Gedden, Vippen og Rip, Rap og Rup. Det lyder som en børnehave.«

»Det er en børnehave,« lød det fra Regnar, der igen havde smækket benene op på bordet.

Joan rejste sig, samlede nogle papirer sammen i en taske og fandt et nøglebundet frem fra en skuffe.

»Det kan godt virke groft, når man er ny,« sagde hun, »men for det meste er det kærligt ment. Man vænner sig hurtigt til det, og med alt det lort, vi ser i vores job, så er det altså vigtigt også at have noget at grine af.«

»Sjovt nok er bosserne de værste til at finde på navne,« tilføjede Regnar og gloede op i loftet. »Selvom, vi andre kan selvfølgelig også være med.«

De kunne høre Lars Geddes faste skridt ude på gangen, og Regnar fik travlt med at få benene ned. Kort efter stod deres foresatte i døren.

»Så er frikvarteret slut. Kom, Regnar. Vi kører.«